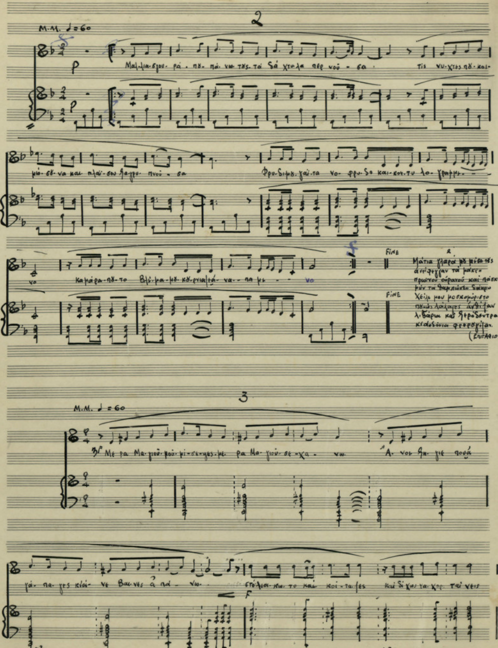

2

Μάτια γλαρά πού μέσα τους
αντίφεγγαν τά μάκρη
πρωινού ουρανού και πάσκιζα
μήν τα θαμπώσει δάκρυ
Χείλι μου μοσχομύριστο
πού ως λάλαγες ανθίζαν
λιβάδια και ξερόδεντρα
κι αηδόνια φτερουγίζαν.

(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ III.)

-2-

Καί μέ τό δάχτυλο απλωτό μού δείχνες ένα-ένα
τά όσα γλυκά, τά όσα καλά κι άγνα καί ροδισμένα
Καί μόδειχνει ή θάλασσα νά φέγγει πέρα λάδι
καί τά δεντρά καί τά βουνά στό γαλανό μαγνάδι

(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ VI)

-3-

Καί μου ιστορούσες μέ φωνή γλυκειά ζεστή κι αντρίκια
Τόσα όσα μήτε τού γιαλού δέ φτάνουν τά χαλίκια
Καί μούλεγες, γιέ, πώς όλ' αυτά τά ωραία θάναι δικά μας
καί τώρα έσβυστης κι έσβυσε τό φέγγος κι ή φωτιά μας.